

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Son on yılda okuduğum en sürükleyici fantastik kitap!”

—#1 *New York Times* Çoksatan Yazarı Tracy Wolff

~ **Bonus Bölümler** ~

#1 *NEW YORK TIMES* ÇOKSATAN YAZARI

REBECCA YARROS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BONUS İÇERİK

On Altıncı Bölüm

-Xaden-

"Ne olduğunu görmüyor musun? Xaden'ın ne yaptığını?" Aetos, olması gereken piyade askeri gibi panikleyerek ve Harman'ın sonucunu değiştirdiğimi ima ederek Sorrengail'e soruyor.

Birisi adımı bir yığın saçmalığa karıştırdığında her seferinde harekete geçersen, asla bir şey yapamam. Çoğunlukla, suçu not alır, ileride değerlendirmek üzere dosyalar ve yoluma devam ederim. Sgaeyl'in bana hatırlatmayı sevdiği gibi, ejderhalar koyunların ya da çoğu insanın fikirleriyle ilgilenmez.

Ama Aetos'un parmakları Sorrengail'in üniformasının omuzlarına, Tairn'in yaktığı o topal birinci sınıf öğrencisinden bıçağı aldığı bandajın tam üstüne saplanıyor ve açıklanamayan öfke damarlarıma küçük buz gibi pompalanarak yoluna çıkan her şeyi kesiyor. Bırakın bir hafıza okuyucuyu, *herhangi birinin* yanına yaklaştığımda yaptığım gibi zihinsel kalkanlarımı indiriyorum.

"Lütfen bana ne yaptığımı düşündüğünüzü söyleyin." Uçuş alanının çoğunu aydınlatan ay ışığına doğru adım atıyorum ve Sgaeyl'den gelen güç akışını kesiyorum, gecenin gölgelerinin doğal hallerine geri dönmesine izin veriyorum, böylece bu pislik beni açıkça görebiliyor.

"Threshing'i manipüle ettin." Aetos ellerini Sorrengail'in omuzlarından çekti ve ben de ellerinin onda kalmasına karar verdim. Şimdilik.

Ciddiyim. Burada çiğnediğim onca kanun varken, o *mu* çiğniyor?

Neredeyse gülecektim, ama sonra pislik kendini Sorrengail'in önüne koydu, sanki

Şiddetin aslında onun korumasına ihtiyacı var. Bugün benim gibi onu sahada görmedi, yoksa bir dadı gibi etrafta dolanmazdı.

"Dain, bu..." Sorrengail onun arkasından çıkar.

"Bu resmi bir suçlama mı?" Tanrılar, lütfen bana beğenmiş, Codex aşığı herifi dövmem için bir sebep verin. Sadece bir kere.

"O sinir bozucudan başka bir şey değil. Biraz kendine hakim ol," diye öğüt veriyor Sgaeyl, sanki bizi bu lanet duruma sokan şey küçük altın ejderhaya olan sevgisi değilmiş gibi.

Bakışlarımı Aetos'a kilitliyorum ve Sorrengail'in geniş, ela gözlerinden ve tenindeki sıyrıklardan uzak tutuyorum. Dikkatimin o dar kıvrımlarda dolaşmasına kesinlikle izin vermiyorum-

Lanet olsun, o bir dikkat dağıtıcı. Karşılayamayacağım bir şey, ama yine de lanet olası hayatımın geri kalanı için yüklendiğim bir şey. Ve o uzak duramadığım ateşle bana bakmak yerine, gözlerini ay ışığında maviden çok kehribar gibi gösteren korku.

Aetos için korku mu? İçimde hoş olmayan bir şeyler .

"Sen mi müdahale ettin?" Aetos soruyor, sesi doğru kayıyor.

"Ne yaptım?" Kaşlarımı kaldırıyorum ve onun şımarık kıcına duyduğum nefretin ortaya çıkmasına izin veriyorum. Ufacık tefecik arsenik parçası neredeyse kendini ve onun derdi protokol müydü? "Onu sayıca az ve zaten yaralı mı gördüm? Cesaretinin *pervasız* olduğu kadar takdire şayan olduğunu mu düşündüm?" Ona bakmak gibi muazzam bir hata yaptım ve sinirlerime hakim olamıyorum. Orada ölebilirdi. Neredeyse ölüyordu. Gözümün önünde.

"Ve bunu yine yapardım." İnatçı çenesini bana doğru eğiyor.

"Ne kadar da farkında!" *Kahretsin*. Sadece kaymak için çok fazla - kontrolüm buharlaştı. "Üç büyük öğrenciyle dövüştüğünü gördüm mü?" Aetos'a gözlerimi kısıyorum. "Çünkü bunların hepsinin cevabı evet. Ama yanlış soruyu soruyorsun, Aetos. Sorman gereken soru *Sgaeyl*'in de görüp görmediği."

"Beni bu saçmalığın içine sen sokmadın."

"Beni bu işe sen sürükledin. Ne zamandan beri küçük ejderhalar için bu kadar duygusal oluyorsun?" Altın olan sevimli olmadığından değil. Ama *sevimlilik* konusunda yumuşamak burada öldürülmene neden olur ki Sorrengail'i benim için bu kadar tehlikeli yapan da tam olarak bu.

Aetos olması gerektiği gibi endişeyle başka tarafa bakar.

"Eşi ona söylemiş," diye fısıldıyor Sorrengail. Sanırım biri ona Tairn ve Sgaeyl'in çiftleşme bağı hakkında bilgi vermiş.

"Ne zamandan beri insan kadınlar karşısında duygusallaşıyorsun?" Sgaeyl meydan okuyor.

"Kızgınlım, duygusal değilim," diye düzeltiyorum onu. "O hiçbir zaman zorbaların hayranı olmadı," diye onaylıyorum. "Ama bunu sana karşı bir iyilik olarak algılama. Küçük ejderhayı çok sever. Ne yazık ki Tairn seni kendi seçti."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Aetos, sonunda her şeyi bir araya getirerek.

"Ben de aynen öyle düşünmüştüm." Takım liderine başımı salladım.

"Sorrengeail Kıta'da bana zincirlenmesini isteyeceğim son kişi. Bunu ben yapmadım." O sahada bir saniye içinde Şiddet'e karşı tavrım belki-öldürürüm-ya da-belki-öldürmem'den her ne pahasına olursa olsun-korurum'a dönüştü.

Zeki ya da güzel olduğu için ya da özenle hazırladığım kontrolümü çileden çıkaracak yetenekli olduğu için değil, tüm bunlara sahip olmasına rağmen. Hayır. Bu konuda başka seçeneğim *yoktu*. Tairn benim yerime karar verdi.

"Yapmış olsam bile." Aetos'un alanına giriyorum ve hakkını yemeyelim, ben onun üzerinde gezinirken geri çekilmiyor. "En iyi dostum dediğin kadını kurtaran şeyin bu olduğunu bile bile böyle bir suçlamada bulunur muydun?" Bir noktada Sorrengeail, çeyrekte geçirdiği son bir yılın küçük arkadaşını aslında tanımadığı birine dönüştürdüğünü kabul etmek zorunda kalacak.

Sessizliği çok lezzetli, onu suçlamak için benden daha çok şey söylüyor. olabilir.

"Kurallar... var," diye kekeliyor, ona birkaç santim yaklaşmış olmama rağmen beni dikizlemek için elinden geleni yapıyor. Omurgalı olmak için tuhaf bir zaman, ama onun için iyi.

"Ve meraktan soruyorum, diyelim ki o tarladaki değerli küçük Violet'inizi kurtarmak için bu kuralları *esnetir* miydiniz?" İsmi dilimde tuhaf bir tat bırakıyor, tercih ettiğim lakaptan daha yumuşak.

Sgaeyl biraz da eğlenerek, "*Bu senin için bile acımasızca,*" diyor.

"Onu incitmesi talihsiz bir durum ama ortaklığımızdan sağ çıkmak için kendini toparlaması gerekecek ve Aetos etrafımızda olamaz."

"Yani Tairn indiğinde senin zaten hareket halinde olduğunu tartışmıyor muyuz?" diye karşılık veriyor. *"O gelmemiş olsaydı, albayın çocuğunun sizi yapmakla suçladığı şeyden suçlu olacaktınız öyle mi?"*

"Korumak için içgüdülerimle hareket ettim-"

"Bu cümleyi bitirmene izin vererek birbirimizi utandırmayalım."

Bunu yapmasından nefret ediyorum. Kıtada benimkinden daha keskin bir dili olan tek varlık o. Pekala. Şiddet ona parası için bir koşu verebilir.

Kahretsin, Aetos *hala* cevap vermedi.

"Bunu ona sormak haksızlık olur." Sorrengail doğruca bana doğru yürüyor ve ejderha kanatlarının ritmik vuruşları havayı doldururken kendini Aetos'un yanına bırakıyor. Sanırım Empyrean iki ejderhayı da bağlamasına izin verip vermeme konusunda kararını verdi.

"Sana cevap vermeni emrediyorum, *takım lideri.*" Bakışlarımı onunkilere kilitliyorum. *Hadi ama. Ona gerçekte kim olduğunu göster.*

Aetos kadar iğrenç bir sesle yutkunuyor ki duyabiliyorum, sonra gözlerini sıkıca kapatıyor. "Hayır. Yapmazdım."

Alay ediyorum. Lanet olası kural seven korkak. Violence ile aynı havayı solumayı hak etmiyor. Kız onun yarısı kadar ve bin kat daha cesur. Orantısız bir ilişkiden bahsediyoruz. Bu kahrolası üniversitede beni Bodhi'nin, Garrick'in ya da Liam'ın hayatını kurtarmaktan alıkoyacak hiçbir kural yok... ve şimdi de *onunkini*.

Aetos yüzünü Sorrengail'e doğru çeviriyor ama ben bile verilen zararı görebiliyorum. Sanki biri en sevdiği kitabı parçalamış gibi görünüyor.

Kahretsin. Ciğerlerimde oturan bu rahatsız edici ağırlık da ne? ... Hayır. Suçluluk olamaz. En son ne zaman suçluluk hissettiğimi hatırlamıyorum... şey... işaretli biriyle ilgili olmayan herhangi bir şey.

"Sana bir şey olmasını izlemek beni öldürürdü Vi, ama kurallar-" diye sızlanıyor Aetos.

" değil," diye araya giriyor ve elini onun omzuna doğru kaldırıyor.

Ve suçluluk duygusunu mide bulantısına dönüştürmeye yetiyor, ki buna garip bir şekilde minnettarım. "Ejderhalar geri dönüyor." İnmeye başladıklarında bariz olanı fark ettim.

öğrenciler yollarından çekildi. "Düzenine geri dön, takım lideri." Aetos küçük bir sıçan gibi koşarak uzaklaşır.

"Bunu ona neden yaptın?" Sorrengail neredeyse bana bağıracaktı, sonra başını salladı. "Unut gitsin." Beni kovuyor ve başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor.

Göz kırpıyorum. Amari'ye yemin ederim ki, beni *kovma* cüretini gösteren tek kişi bu 1.80'lik baş belası. Sağduyum bana rahat bırakmamı söyleyemeden harekete geçiyorum.

"Çünkü ona çok fazla güveniyorsun." Birkaç adımda ona yetişiyorum. "Ve kime güveneceğini bilmek seni hayatta tutacak tek şey -sadece bu çeyrekte değil, mezun olduktan sonra da- *bizi* hayatta tutacak."

"*Biz* diye bir şey yok," diye karşılık veriyor, yanından geçen başka bir çarpışmaktan kıl payı kurtuluyor ve kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor. Dün, bunu umursamayabilirdim.

Bugün, onun benim kanım.

"Sanırım artık durumun böyle olmadığını anlayacaksın." Dirseğinden tutup onu başka bir çarpışmanın yolundan çekiyorum. Bu kadını hayatta tutmaya çalışmak böyle bir şey mi olacak? En küçük ejderhayı savunmak için üç silahlı zorbaya karşı koyacak ama nereye *gittiğine* dikkat etmeyecek öyle mi? "Tairn'in hem eşine hem de binicisine olan bağları çok güçlü, çünkü *o* çok güçlü. Son binicisini kaybetmek onu neredeyse öldürüyordu, bu da Sgaeyl'i neredeyse öldürüyordu. Çiftleşen çiftlerin hayatları-"

"Birbirimize bağılıyız, bunu biliyorum," diye karşılık veriyor, bakışlarını benimkilerden ayırıp isyancıların yere inerkenki hareketlerine odaklanırken gözlerindeki maviyi vurgulayan bir öfkeyle.

Dunne aşkına, benim neyim var ki bir şeyi fark ediyorum?

"Şimdi kim duygusallaşıyor?" Sgaeyl soruyor.

"Çekici ve duygusal aynı şey değildir." İlki için zaten kendime kızgıyım. İkincisine kaymayacağımdan eminim. "Bir ejderha binicisini her seçtiğinde, bu bağ bir öncekinden daha güçlü olur, yani sen ölürsen, Violence, *benim* ölmemle sonuçlanabilecek bir olaylar zincirini başlatır. Yani evet, ne yazık ki ilgili herkes için, İmparatorluk Tairn'in seçimine izin verirse artık bir *biz varız*."

Gözleri parlıyor ve dudakları .

Ve onu nasıl hayatta tutacağım gibi daha büyük endişelerim varken *kesinlikle* onun ağzını düşünmüyorum. Onu öpmek için en iyi açıyı da düşünmüyorum. Ya da *mükemmel* kıcının ellerimde nasıl hissedeceğini.

"Ve şimdi Tairn oyunda olduğuna göre, diğer öğrenciler onun bağ kurmaya istekli olduğunu biliyorlar..." Tanrım, onun peşinden gelecekler. Minderde. Koridorlarda. Tam olarak devriye gezemediğim lanet banyo odasında. Bakışlarımı başka yöne çeviriyorum ve gerçekten iç çekiyorum diyebileceğim kadar güçlü bir şekilde nefes veriyorum.

"Bu yüzden Tairn seninle kalmamı söyledi," diye fısıldıyor, sanki sonunda durumumuzun ciddiyetini kavramış gibi. "Bağlanmamışlar yüzünden."

", Tairn'in bağlanmasını sağlamak umuduyla seni öldürmeye çalışacaklar. onları."

Garrick bana doğru yöneldi, ben de başımı salladım. Dün geceki görevden alacağı haberler beklemek zorunda. "*Çeyrekte onca insan varken, Tairn Sorrengail'i bağlamak zorunda mıydı?*" Hayat sonsuz derecede daha karmaşık hale gelmek üzere.

Sgaeyl, "*Nedenlerini sorgulamaktan çekinmeyin,*" diyor.

"*Tabii ki hayır. Kafamın bağlı olmasını tercih ederim.*" Huysuz herifin teki. "Tairn Kıta'daki en güçlü ejderhalardan biri ve kanalize ettiği muazzam güç sizin olmak üzere. Önümüzdeki birkaç ay boyunca, bağlanmamış olanlar, bağ zayıfken yeni eşleşmiş bir biniciyi öldürmeye çalışacak, ejderhanın fikrini değiştirip onları seçme şansı hâlâ varken, böylece tam bir yıl geriye gitmeyecekler. Peki ya Tairn için? Hemen hemen her şeyi yaparlar." Bu sefer gerçekten iç çekmekten kendimi alamıyorum. "Şu anda bir numaralı hedef olduğunuz kırk bir adet bağlanmamış binici var." İşaret parmağımı kaldırıyorum.

"Ve Tairn senin korumalık yapacağını düşünüyor." Homurdanıyor. "Benden ne kadar hoşlanmadığını çok az biliyor."

"*Ondan ne kadar hoşlanmadığını ve ne sıklıkta gözlerini dikip baktığını çok iyi biliyor.*" "*Eğer sen-*" "*Var olan her soğuk hava görevine gönüllü*

olurum.

"Kaba. Sanki senin kendi hormonlarını kontrol edememen benim rahatsızlığımınla sonuçlanmalıymış gibi." Zihinsel olarak ürperiyor. Benim kızım ne kadar acımasız ve gaddar olursa olsun, Aretia'ya uçmadığımız sürece soğukta sınırı çiziyor.

"Kendi hayatıma ne kadar değer verdiğimi çok iyi biliyor," diye karşılık veriyorum, bakışlarım Sorrengail'in vücudunda gezinirken. Gördüğüm *şeyde* kesinlikle hoşlanmayacağım *hiçbir şey yok*. Aslında, eğer Amari benim düşüşümü bir kadın tasarladıysa... Lanet olsun. Belki de Violence tam olarak budur - benim . Yumuşak ten. Keskin zekâ. Sert öfke. Hançerle ölümcül. Hataya karşı cesur. Ve tamamen sakin. "Avlanmak üzere olduğunu yeni duymuş birine göre acayip sakinsin." Kontrolünü tamamen kaybetmesine ne sebep oldu? Ne tür bir adamın onu çözmesine izin verir?

"Senden iki yaş küçük ve senin emir komuta zincirinde." Sgaeyl kızmış gibi yapıyor.

"Ve sen Tairn'den elli yaş daha gençsin. Ne demek istiyorsun?"

"Benim için sıradan bir Çarşamba." Sorrengail omuz silkiyor ve bakışlarım yanaklarındaki kızarıklığa kilitleniyor; benden, rol yapmayı sevdiği kadar etkilenmediğini gösteren o narin pembe çiçek. "Dürüst olmak gerekirse, kırk bir kişi tarafından avlanmak, sürekli karanlık köşeleri *senin* için gözlemekten çok daha az korkutucu."

Altın ejderha iniyor, onu Sgaeyl'in eş dediği canavar takip ediyor ve Sorrengail korunduğu için olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşıp Sgaeyl'in diğerkanat liderlerinin ejderhalarıyla birlikte sıranın sonunda beklediğı yere doğru ilerliyorum.

Garrick, Kahverengi Akrepkuyruđu Chradh'ın hemen yanında duruyor ve ben yaklaşırken kaşlarını kaldırıyor. "Demek sen ve generalin kızı..."

"Hiç komik değıl." General Melgren kürsünün ön tarafına geçerken başımı sallıyorum ve Sgaeyl'in yanımda homurdanmasını duymazdan geliyorum. O yakınımıdayken her zaman olduğu gibi tüylerim diken diken oluyor. Lanet olası katil. Onu duymazdan gelmek zor değıl; yıllardır onu görmezden gelmeye çalışıyorum. Ayrıca, ne söyleyeceğini bilmek için dinlememe gerek yok.

Tairn istediğini alacak. İki ejderhayı da bağlayacak. İmparatorluk bile Kıta'nın en büyük ikinci ejderhası sonunda bağlanmak istediğinde ona hayır demeyecektir. Onu savaş alanına geri istiyorlar.

"Bu bir sorun olacak mı?" Melgren gevezelik ederken Garrick sorar.

"Hayır."

"Doğru." Sözcük alaycılıkla damlıyor.

"Ben iyiyim." Harman'dan sağ çıkan birinci sınıfları taradım.

"Senden daha *iyi* cesetler gördüm," diye mırıldandı en iyi arkadaşım.

"Elbette cesetler iyidir. Endişelenecek *bir şeyleri* yok." Ve eğer yaşamak istiyorsam korumam için bana Violet-Sorrenghail'i verdiler. Ki istiyorum. Daha doğrusu, . Özellikle de Melgren ejderhalarını bağlayacağını açıkladığından beri.

Kalkanlarımı bağı hissedecek kadar indiriyorum. Sgaeyl ile paylaştığım sert safir her zamanki gibi yerine kilitlenmiş durumda ama şimdi iki tane daha var. Oniks olanı Tairn olarak tanıyorum, diğeri ise saçının uçları gibi parıldayan gümüş bir tel. *Hay sikeyim*. Onu gerçekten bağlamış. Sadece Sgaeyl ve Tairn'inki gibi bir çiftleşme bağı beni istesem de istemesem de başka bir biniciye bağlayabilir.

Sorrenghail alanın öbür ucundan bana bakıyor ve ben de kalkanlarımı tekrar yerine yerleştirip işaret parmağımı kaldırıyorum. O artık buradaki bir numaralı hedef ve benim en büyük sorumluluğum.

"Sanırım onu hayatta tutmamız gerekecek," diye mırıldanıyor Garrick General Sorrenghail her yıl yaptığı aile konuşmasını yapmak üzere öne çıkarken.

"Evet." Yakınında olmadığım tüm bu birinci sınıf saçmalıkları arasında onu nasıl hayatta tutacağım? Sahaya bakıyorum ve üvey kardeşim Liam'ın, ejderhalar binicilerine büyü yapabilmeleri için yadigârlar hediye ederken, yeni Kırmızı Daggertail'inin önünde durduğunu görüyorum. "Belki de Liam'ı onun takımına almalıyım."

"Liam?" Garrick sorar.

"Kendi yılının en iyisi." Birinci sınıflar kutlama yaparken başımı sallıyorum. "Onu dövüşmesi için ben eğittim, bu yüzden onu koruyabileceğini biliyorum." Ayrıca, benim ona sadık olduğum kadar o da bana sadık.

"Ya da ona önce kendi başına başarması için bir şans verebilirsin." Garrick kollarını göğsünde kavuşturuyor ve yan gözle bana bakıyor.

Haklı olabileceği çok sayıda neden var.

"Ama seçtiğin yol buysa, herkes Liam'ı seviyor, umarım o da sever. Bu da Liam'ın onu korumasını kolaylaştıracaktır."

"Ondan hoşlanacaktır." İçimdeki o nahoş his yeniden ve bir düğüm haline geliyor.

Garrick sırtıyor. "Merak etme. Onu becermeyecek."

Gözlerim Garrick'e dikildi. "Neden umurumda olsun ki..." Aetos, Sorrengail'in arkasından yürüyüp sırtına uzanırken kelimeler dilimde ölüyor. O pislik zırhının bağcıklarını çözüyor. Elleri onun teninde. Hızla yükselen mide bulantımı bastırmak için burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyorum.

Garrick, "Sakin ol, onu geri ," diyor ve ben bakmadan o pisliğin hâlâ gülümsediğini anlıyorum. "Gördün mü? Şimdiden arkasını dönüyor."

Sorrengail Aetos'un kollarında dönüyor ve Aetos ellerini onun yüzüne doğru kaldırıyor. Gerçekten müdahale edip etmediğimi görmek için anılarını karıştırdığına şüphe yok.

"Hiçbir şey.. Oh kahretsin." Aetos başını eğip Sorrengail'i öperken Garrick'in sesi bir fısıltıya dönüşüyor.

ateş fişkırıyor ve etrafımdaki gölgeler kasılarak görüşümü bir saniyeliğine bozuyor. Dain-Aetos ağzını şiddetime dayadı.

Benim değil. Ama bu, midemdeki düğümün açılmasını, asit gibi sistemime yayılmasını, göğsümü yakmasını ve o sümüklü burun başını kaldırıana kadar nefes almayı zorlaştırmasını engellemiyor.

"Lanet olsun. Orada iyi misin?" Garrick soruyor, ses tonuna kahkahalar karışıyor. "Ben..." Yürümek için ayaklarımı gölgelerle tarlaya sabitliyorum ve Aetos'a yumruğumu yediriyordum. Ben öp, korumak için hiçbir kuralı çiğnemediği ağzını öpmeye nasıl cüret eder-

"Evet, sen ne yapardın?" Sgaeyl soruyor.

Hay sikeyim. Ne yapmazdım ki?

"Biraz yeşil görünüyorsun." Garrick düpedüz gülüyor ve Sorrengail Aetos'tan uzaklaşırken ben de ciğerlerime hava çıkmaya zorluyorum.

Ona sırtıyor, ama...bekle. Kız bu duyguya karşılık vermiyor. Hayır, Sorrengail yanlışlıkla kuzenini öpmüş ve yeterince hızlı geri çekilemiyormuş gibi görünüyor. Gariplikten bahsediyorum.

"Yirmi yıldır, seni daha önce hiç kıskanç gördüğümü sanmıyorum. Bu inanılmaz." Garrick elini omzuma vurdu.

Kıskançlık. Bu sıcak, yıpratıcı duygu tam olarak bu, kıskançlık. Ve şimdi hayatımızın geri kalanı için bu kadına bağılıyım.

Ondan mümkün olduğunca uzak durmalıyım.

"Ama yapamayacaksın," diye tahmin ediyor Sgaeyl ve yapabileceğini hatırlatmak için o lanet şeyi ısıırıp koparacağını düşünmesem orta parmağıımı kaldırmak isterdim.

Dokuzuncu Bölüm

-Xaden-

"Bunlara ihtiyacın olmayacağını mı düşünüyorsun?" Sorrengail iki hançerini kavrayıp etkileyici bir titremeyle minderde bana bakarak soruyor. Silahlarımı Imogen'e teslim etmiş olmama rağmen, onu bitirmek üzere olduğum için dehşete düşmekten çok kızgın görünüyor.

Sgaeyl, *"Bu pervasızlık,"* diye ders veriyor.

"Hayır. İkimize de yetecek kadar getirmişken olmaz." Parmaklarımı ona doğru kıvrırken ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor, ardından Aetos yakınımda gezindiği için kalkanlarımı sıkıca yerine kilitliyorum. İkinci sınıf öğrencisi, burada gerçekten en iyisi olmak için biraz fazla dürüst olsa da minderde iyi. "Hadi gidelim."

Dövüş pozisyonu alıyor ve ben minderlerin etrafını saran İkinci Manga üyelerini unutuyorum, bu hafta sonu uçmam gereken görevi unutuyorum, sadece ona odaklanıyorum. Violet Sorrengail. Babamı idam eden generalin bir metre boyundaki kızı. Kodekse göre onu mahvetmek için her hakka sahibim. Benim emir komuta zincirim altında olabilir ama benim ekibimde değil.

Onun boynunu kırabilirim ve bu odadaki hiç kimse müdahale etmez. Ama sorumlu olduğum yüz yedi ruh bunun bedelini öder. O zaman bu minderde ne işim var?

Duruđu belli değişiyor, lanet olası göğsüme bir hançer fırlatmadan bir saniye önce bileği titiriyor.

Saf bir refleksle yakalıyorum, sonra da ona dilimi çıkarıyorum. "Bu hareketi çoktan gördüm."

Burada yaptığım şey *bu*. Kiminle karşılaşacağını bir şekilde anladığını ve rakiplerini zehirlediğini fark etmem iki haftamı aldı. Bu zeki ve sinsi zekâ ne yazık ki tamamen tahrik edici olabilir ama sadece bu yönteme güvenirse ve karnaval gösterisi gibi hançer fırlatırsa kendini öldürtecek. Şaşırtıcı bir şekilde, bu düşünce bana doğru gelmiyor. Onunla ilgili hiçbir şey doğru gelmiyor.

Tipik bir ilk yıl savurma ve tekme kombinasyonuyla saldırıyor ki bunu tahmin etmek de engellemek kadar kolay. Dengesi bozulmuş hançeri elinden alıp kalçasından yakalıyorum, kendi momentumunu ve hafif vücut ağırlığını ona karşı kullanarak onu mindere düşürüyorum.

Bana bakarken ela gözleri parlıyor, nefes almak için savaşıyor ve hançeri yanına bırakıp ulaşamayacağı bir yere, ona daha iyi öğretmesi gereken manga liderine doğru tekmeliyorum.

Başka bir rakip olsaydı, bıçağı boğazına dayar, haklılığını kanıtlar ve maçı bitirirdim, ama meşe ağacının altında gördüğü toplantı hakkında çenesini kapalı tuttuğu için birinci sınıfa şekilde borçlu olduğumu hissetmiyorsam lanet olsun bana

Ağaç. Ayaklarımın dibinde yatarken, kendi ciğerleriyle savaşıırken onu öldürmediğim için minnettarım.

Kaburgaları nihayet kalkıyor ve kendini yukarı kaldırıp oturur pozisyona geliyor, sonra da bıçağı kalçama saplamaya çalışıyor.

Oh, Tanrı aşkına.

Sağ ön kolumla darbeyi engelliyorum, sonra sol elimle bileğini tutuyorum ve yüzüne sadece birkaç santim kala boşluğuna doğru eğilirken onu silahsızlandırıyorum. "Bugün kan dökeceğiz, değil mi Violence?" Fısıldıyorum.

Kılıcını mindere bırakıp tekmeleyerek ulaşamayacağı bir yere fırlattığımda o büyüleyici gözlerinde öfke parlıyor. Etkisiz hale getirilmesi çok kolay ve öyle olmadığına dair sahte güveni onu öldürtecek. Ayrıca neden vücut tipine ve dövüş stiline uygun silahlar kullanmıyor ki? Henüz bir dövüş stili *olduğundan* değil.

"Benim adım *Violet*," diye karşılık veriyor ve ben onun bana bir kedi gibi tıslamasını bekliyorum. Bana tam olarak bunu anımsatıyor, tüm zarif hatları ve çıplak pençeleri. Sadece parmak uçlarımda altında çırpınan nabızı korkusunu ele veriyor.

Violet onun için çok yumuşak bir isim. Çok kırılabilir. İnsanların onun kemikleri ve eklemleri hakkında söylediklerinin farkındayım ama gördüğüm kadarıyla kadının çelik gibi bir çekirdeği var.

"Sanırım benim versiyonum sana daha çok uyuyor." Bileğini bırakıyorum ve tam boyuma geliyorum, ona elimi uzatıyorum ve kabul etmeyecek kadar akıllı

olmasını umuyorum. "Biz

henüz bitmedi."

Ama o biliyor.

Lanet , çok saf. Onu ayağa kaldırıyorum, sonra yönünü bulamadan etrafında döndürüyorum, kolunu arkasından büküyorum ve onu göğsüme doğru sertçe çekerken ellerimizi aramızda hapsediyorum. Burası için fazla saf.

"!" diye bağılıyor.

İğrenç büyüklükteki hançerlerinden birini uyluk kılıfından çıkarıp boğazının yumuşak derisine doğru kaldırıyorum ve ön kolumla onu olduğu yerde sabitliyorum. Başı göğsüme yaslanıyor, saçlarının gümüş uçları bir taç gibi örülmüş. Köprücük kemiğime ancak ulaşıyor, ben de diğerlerinin duymaması için başımı eğiyorum ve tanrılar gerçekten *çok* güzel kokuyor-

Nasıl koktuğunu düşünmek yok, ahmak.

"Bu minderde karşına çıkacak tek bir kişiye bile güvenme," diye sessizce kulağının dibinde nutuk çekiyorum, ağzımı ondan uzak tutmaya dikkat ederek. Ne zamandan beri *ağzımı* bir rakibe dayamayı düşünüyorum?

"Bana iyilik borcu olan biri bile mi?" diye karşılık veriyor, sesini aynı derecede alçak tutarak.

Onun sağduyusunu, bu dersin halka yayılmaması gerektiğine dair hızlı gözlemini takdir ederek göğsümde sıcaklık alevleniyor ve bıçağı bırakıyorum, tıpkı diğer ikisi gibi takım liderine atıyorum ve

sert ifadesindeki tehdit.

"Bu iyiliği ne zaman yapacağıma ben karar veririm. Sen değil." Omzunu yerinden oynatmamak için onu bırakıyorum ve geri çekiliyorum.

Hemen harekete geçip yumruğunu kaldırarak dönüyor ve ben de yumruğu boğazımdan uzaklaştırıyorum.

"Güzel." Bir sonraki denemesini de aynı kolaylıkla engellerken gülümsemeden edemiyorum. "Açıktaki olduğu sürece boğazına saldırmak en iyi seçeneğin."

Yanakları kızarıyor, daha önce denediği aynı lanet kombinasyona tekme atarken öfke gözlerini daraltıyor ve ben tekrar uyluğunu tutuyorum, oradaki son hançeri kınından çıkarıyorum ve onu bırakmadan önce düşmesine izin veriyorum. Hayal kırıklığı içinde yaralı kaşımı kaldırıyorum. O bundan daha akıllı. "Hatalarından ders çıkarmanı bekliyorum." Aetos'a doğru tekmeliyorum.

Bir sonraki silahını kaburga kılıfından çıkarıyor ve etrafımda dönerek savunma pozisyonu alıyor. Sinirle iç çekmemek için elimden geleni yapıyorum. Tereddüt ederken arkamdaki minderde attığı her adımı duymak için onu görmeme gerek yok.

"Zıplayacak mısın yoksa saldıracak mısın?" Bu onu harekete geçirir.

Minderdeki gölgeler onu ele veriyor ve o ileri doğru hamle yaparken dönüp eğiliyorum, bıçak havada durduğum yeri kesiyor. En azından gerçekten denedi, ama hareket onu açıktaki bıraktı, ben de onu çevirmek için kolunu

kullandım.

Gövdemin etrafından dolanarak onu yüzüstü mindere gönderdi ve onu takip etti.

Kolunu sıkıca tutup hançeri düşürmeye zorladığımda nefesi kesiliyor. Ağırlığımın çoğunu sağ tarafımda dengelemeye dikkat ederek, sol dizimi onu strese sokacak kadar sırtına koyuyorum. Baskı altında nasıl hareket edeceğini, ölümün kıyısında nasıl düşüneceğini öğrenmesi gerekiyor. Hançerlerinden birini daha çıkarıp manga liderinin ayaklarının dibine fırlatıyorum, sonra kaburgalarından bir tane daha çıkarıp çenesinin altındaki açıkta kalan deriye saplıyorum.

Sonra sahip olduğu küçük alanı işgal ediyorum. "Düşmanını savaştan önce saf dışı bırakmak gerçekten akıllıca; bunu sana vereceğim," diye kulağına fısıldıyorum ve altımda geriliyor. *Evet, Violence, neyin peşinde olduğunu biliyorum.* "Sorun şu ki, eğer burada kendini test etmiyorsan" - bıçağı boynundan aşağı sürüklüyorum, kan almamaya dikkat ederek- "o zaman daha iyi olmayacaksın."

"Ölmemi tercih edersin, şüphesiz," diye karşılık veriyor, yüzünün yan tarafı mindere çarpıyor.

"Ve seninle arkadaşlık etme zevkinden mahrum mu kalayım?" Alaycılık damlıyor
imbik.

"Senden nefret ediyorum."

Ağzımın bir köşesi kalkıyor. Tanrım, söz konusu dili olduğunda en az

Sgaeyl kadar acımasız. "Bu seni özel yapmaz."

Ayağa kalkıp bıçakları Aetos'a fırlatıyorum ve Sorrengail'e savaşması için iki bıçak daha bırakarak elimi tekrar uzatıyorum.

Kaşlarını çatıyor ama bu sefer yardım almıyor, kendi başına ayakta duruyor ve ağzımı bir gülümseme daha kaplıyor. En son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum. İfadelerinin her biri güzel bir şekilde ham. Hiç kurnazlık yok. Yapmacıklık yok. Ama kontrol de yok. "Ona öğretilbilir."

"Çabuk öğreniyor," diye karşılık veriyor.

"Bunu göreceğiz." Geriye doğru iki adım atıyorum ve parmaklarımı tekrar kıvrarak onu öne doğru çağırıyorum.

"Ne demek istediğini anladın." Sesi herkesin duyabileceği bir seviyeye yükseliyor ve Imogen arkamdan soluk soluğa kalıyor, hiç şüphesiz öfkeme yenik düşüp birinci sınıfı öldüreğimden endişeleniyor.

Ama onu öldürmek aklımdaki son şey.

"İnan bana, daha yeni başladım." Kollarımı kavuşturup ağırlığımı geriye veriyorum, bir sonraki adımda ne yapacağını merakla bekliyorum ve neden bu kadar önemsemişime daha da şaşıyorum.

Elbette çok güzel ama ben hiçbir zaman birinin yüz hatlarının simetrisinin beni etkilemesine izin vermedim. Ve sürekli değişen gözlerindeki hissedilir nefret de değil. Nefret edilmeye alışkınım. Ama nefretinin ve buluşmamız konusundaki sessizliğinin birleşimi görmezden gelinemeyecek kadar ilgi çekici-

Hareket ediyor ve ben her zamanki gibi tepki veremeyecek kadar dalgınım ve dizlerimin arkasına tekme attığımda düşünüyorum. Sertçe.

Vay anasını.

"Pervasız olmakla ilgili ne demiştin ben?" Sgaeyl kalkanlarımı zorluyor.

"Gümüş saçlı kız senin dikkatini dağıtıyor-"

Ayaklarımı Tyrrendor'daki o zihinsel yamaca yerleştiriyorum ve kalkanlarımı güçlendirerek onu engelliyorum. Bunu yaşamama *asla* izin vermeyecek.

Sorrengeail sırtıma kondu ve bir kafa kilidi denedi. Aferin ona. Sağlam bir seçim ama fiziksel olarak hava kaynağımı kesecek kadar güçlü değil. Gerçek gücüne yaslanmak yerine sanki 15 santim daha uzunmuş ve üzerinde 40 kilo daha varmış gibi dövüşüyor.

Kollarıyla uğraşmıyorum. Hızla dönerek tutuşunu kırıyorum ve tek bir hareketle kalçalarının arkasını kavriyorum, bizi onu sırt üstü mindere sabitlememle sonuçlanan bir yuvarlanmaya fırlatıyorum. Bir nefes daha alamadan ön kolumu boğazının narin çizgisine dayıyorum ama bastırmıyorum.

Onu bu pozisyonda bitirmenin bir düzineden fazla farklı yolu var ve tüm kozlar bende. Ama kalçalarım onunkileri mindere sabitlese de, onu ezmek için ağırlığının çoğunu sol koluma veriyorum.

Yakalandı ve gözlerindeki öfkeyle maskelenen korku parıltısı bana onun da bunu bildiğini söylüyor.

Lanet olsun. Onu ezmek *istemiyorum*.

Bana ne oluyor böyle?

Bir hançer kapıyor ve omzuma saplamak gibi muazzam bir hata yapıyor.

Boğazını bırakıp bileğini yakalıyorum ve başının üstünde sabitliyorum.

Sonra yüz ifadesinin birkaç saniye içinde iri gözlü bir şoktan, gergin bir korkuya ve dudakları büzülmüş bir öfkeye geçişini hayranlıkla izliyorum. Bilgiyi işleme ve duygularını bölümlere ayırma hızı çok büyük bir avantaj ve bunun farkında olduğundan bile şüpheliyim.

Pembelik boynuna ve yanaklarına doğru akıyor ve birden kendimi onu tamamen farklı bir nedenle incelerken buluyorum. Allık, titreyen nabız, bakışlarının bir saniyeden kısa bir süre için ağzıma doğru kayması... Burada etkilenen tek kişi ben değilim.

Lanet olsun. Bu çok tehlikeli. *O* tehlikeli.

Odak noktam sadece Violence'a daralırken minderin dışındaki dünya yok oluyor. Gerçekten büyüleyici, özellikle de kızgınken. Aramızdaki gerilim artıyor ve kalp atışlarım, onu kilitlemek için gösterdiğim tüm çabaya rağmen hızlanıyor. Ama vücudunun benimkinin altındaki hissinin, parmak uçlarımda altındaki teninin sıcaklığının, yüzümü yavaşça onunkine yaklaştırdığımda nefesinin nasıl kesildiğinin kritik bir şekilde farkında değilsem lanet olsun.

Parmaklarımı elinin topuğundan yukarı kaydırarak yumruğunu açmaya zorluyorum, sonra bileğini serbest bırakmadan önce bıçağı minderin üzerine fırlatıyorum.

"Hançerini al," diyorum.

"Ne?" Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Get. Hançerini. Hançerini al," diye tekrarlıyorum, elini benimkiyle birlikte hareket ettirip kaburgalarına, hançerlerinin sonuncusuna doğru sürüklüyorum. Parmaklarımı onunkilerin etrafında kıvrıp kabzasını kavriyorum.

Elleri bile yumuşak. Kırılgan. Kırılabilir. Ve eğer ona küçüklüğünü nasıl avantaja çevireceğini öğretmezsem, bir sonraki rakibi bunu onu paramparça etmek için kullanacak.

Ve tanımlayamadığım ya da inkar edemediğim lanet bir nedenden dolayı... önemsiyorum.

Lanet olsun.

"Ufacıksın." Öfke midemde kaynıyor.

"Farkındayım." Ters ters bakıyor.

"O yüzden seni açığa çıkaracak daha büyük hareketler yapmayı bırak."

Bağlanmış ellerimizi yanına getirip ucunu kaburgalarımın altına sürüklüyorum.

"Bir kaburga vuruşu gayet işe yarardı." Sonra ellerimizi sırtıma götürüyorum ve bu savaş üniversitesi hapishanesine girdiğimden beri ilk kez kendimi savunmasız

bırakıyorum. "Böbrekler de bu açıdan iyi uyuyor."

Yutkunuyor ve ben boğazının hareketini izleme dürtüsüne karşı koyuyorum, onun yerine bakışlarını tutuyorum. Yemin ederim, gözlerine her baktığımda farklı görünüyor.

Onlar. Başka tarafa bakamamama şaşmamalı.

Gözlerimi onunkilere kilitleyerek ellerimizi belime götürüyorum.

"Muhtemelen rakibin zırhlıysa burası zayıftır. Rakibinin seni durdurmaya vakti olmadan önce vurabileceğin üç kolay yer var."

Dudakları aralanır ve titrek bir nefes alır.

"Beni duyuyor musun?" Bu dersi tekrar etmeyeceğimden eminim. Başını salladı.

"Güzel. Çünkü karşına çıkan her düşmanı zehirleyemezsin," diye fısıldıyorum ve suçlamayı yöneltirken yüzündeki kanın çekilmesini izliyorum. "Braevi gryphon binicileri üzerine geldiğinde onlara çay ikram edecek vaktin olmayacak."

"Nereden biliyorsun?" Altımda geriliyor ve *sikeyim*, kalçaları kalçalarımın etrafında kenetleniyor.

Bana karşı elinde başka bir silah olduğunu fark etmeden önce ondan kurtulmalıyım. "Oh, Violence, sen iyisin, ama daha iyi zehir ustaları tanıdım. İşin püf noktası bunu çok belli etmemek."

Brennan küçük kız kardeşinin ne kadar açık sözlü bilse o sinirli iç çekişlerinden birini yapardı. Ayrıca, Violence'ı soktuğum durumdan dolayı da canıma okumaya çalışırdı.

Ağzımı acı bir tat kaplıyor. Onun hayatta olduğuna dair hiçbir fikri yok.

Konuşacakmış gibi ağzını açıyor.

"Sanırım bugünlük yeterince ders aldı," diye havlıyor Aetos.

Yalnız olmadığımızı hatırlatan bu ani hatırlatmadan irkilmemek için tüm kontrolümü kaybediyorum. "Hep böyle aşırı korumacı mıdır?" Aramıza birkaç santim mesafe koyarak mırıldanıyorum.

"Beni önemsiyor." Gözlerini bana dikeyor, ki bunun onun varsayılan ifadesi olduğunu düşünmeye başlıyorum.

"Seni geride tutuyor. Merak etme. Küçük zehirlenme sırrın benimle güvende." Yaralı kaşlarımı çatıyorum ve benim sırrımı da güvende tutması için ipucunu anlamasını umuyorum. Sonra birleşen ellerimizi onun yan tarafına doğru kaydırıyorum ve mücevher kabızalı bıçağı kınına sokuyorum. Onun için çok büyüktü. Düşürmesi çok kolay.

"Beni silahsızlandırmayacak mısınız?" diye soruyor parmaklarımı onunkilerden ayırıp ağırlığımı ondan kaldırdığımda.

Tanrıya şükür kalçalarımı kalçalarının kavrayışından kurtaracak sağduyuya sahip, çünkü benimki kaçtı, yerini onları oldukları yerde bırakma ve ikimizin de ne kadar çekici olduğunu görmek için onu en yakın boş odaya taşıma dürtüsü aldı.

Ama bu yol tam bir felaket.

"Hayır. Savunmasız kadınlar hiçbir zaman benim tipim olmadı. İşimiz bitti.

bugün." Onu orada bırakarak hemen ayağa kalkıyorum ve Imogen'den silahlarımı almak için minderin kenarına doğru yürüyorum.

"O da neydi öyle?" diye fısıldıyor, son bıçağımı geri verirken.

"Aetos." Sorusunu duymazdan geliyorum ve her zamanki gibi Şiddet'i şımartmakla meşgul olan takım liderine dönüyorum.

Başını bana doğru çeviriyor ve oradaki öfke beni neredeyse gülümsetiyor.

"Biraz daha az koruma ve biraz daha fazla talimat kullanabilir."

Seviyelendiriyorum

başını sallayana kadar ona suçlayıcı bir bakış atıyor, sonra dönüp uzaklaşıyor.

"Birinci sınıflarla atışacak havanda mısın?" Garrick, İkinci Manga'dan birkaç adım uzaklaştığımda bana ayak uydurarak soruyor, ağzında bir gülümseme beliriyor. "Yoksa sadece o birinci sınıfla mı?"

"Bazen bu kadar gözlemci olmandan nefret ediyorum."

"Ona bakışını özlememek elde değil," diyor sesini alçaltarak. "Sanki ben onu öldürmek istiyorum?" Claw'da ilginç bir eşleşme görerek karşılık veriyorum

Bölüm.

"Ya da fu-"

"İnsanlara vurma havasındayken bu cümleyi bitirme." Birbirimize karşı karşılıklı yıkım garantiliyiz, bu da bizi mükemmel antrenman partnerleri yapıyor, ama ben sadece kendi arkadaşşıma gerçek bir hasar verecek kadar sinirliyim.

en iyi arkadaşım, benden büyük olmasına rağmen.

"Yapar mısın lütfen?" Elini kalbine götürüyor ve sırtıyor. "Bana göstermek için o büyük, güçlü ellerini kullanmanı istiyorum-"

Omzuna onu sendeletecek kadar sert bir darbe indiriyorum ve onun bölümünden çıkıp Claw'a doğru yürümeye devam ediyorum. Sorrengail söz konusu olduğunda ne kadar uzak o kadar iyi.

Okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Violet ve Xaden'ın IRON

**FLAME'deki yolculuğunu [BURADAN](#) okumaya
devam edin!**

Rebecca'dan daha fazlasını mı okumak istiyorsunuz? Tüm kitaplarının bir listesini [BURADA](#) bulabilirsiniz!

**Rebecca'nın gelecek kitaplarını takip etmek ve diğer okurlarla kitaplarını
tartışmak ister misiniz? Rebecca'nın okuyucu grubuna
[BURADAN](#) katılın!**